

Peer Krisztián

Oratórium két kitartott hangra

A saját súlya szakította el a földtől, a gravitáció,
mint a zuhanó test, vagy a testre zuhanó téglá.
S a téglá is régi, mint a házakat díszítő kő-madarak,
kemény vályog, benne elszáradt, halott növények nedvei.
Isméné a szerelmem, a gyávának lenni bátor.

A tengerparton állunk, ketten. S még sok egyformán
idegen, zsúfolt ez a nyár is: Kavicsokat gyűjtünk
reménytelen halomba, csak a gömbölyűeket, esélyünk sincs
keresztüldobni tányérformájú kövekkel a számunkra-végtelen
vizet. Ne is keressünk magunknak lelketlen lehetőségeket!
Ahogy megpattannak s lelassulnak a pillanatra-fagyott
hullámokon, mintha a film sok majdnem-egyforma
fényképpé esne szét.

Csigák gömbölyű házából, és a
látható víz láthatatlan kristályaiból tömörülnek közetté,
s a felszín alatti mozgás le-letör egy-egy darabot
a mederből, mélyíti az útját. Aztán újra
gömbölyűvé csiszolja őket, kavicsokká. S a
halott csiga már rég a halak élete lett.

Meztelenül cigarettázunk a homokban. A parton
nyüzsögnek és kóstolgatják egymást a tenger holnapra
már kiszáradt állatai. Örökké barnára sült
férfiak kaparják ki őket, s fogukkal a körmük alól.
Céltalanul festett vázaikat eladják, hogy megéljen
a család, és legyen tető a fejük felett, burok.
Emlékszem, azt mondtad, nem mersz messzire

beúszni a vízbe, nem ismered az erődöt, s nem tudhatod
a felét sem, hogy visszaérj. Mint a kisodródott férgek.
Kilóméternyire lent a part. A víz sósízú, mint a vizelet,
vagy a vér; arcod, ágyékod alatt élnek,
s türelmesek az állatok.

Mikor szerelmünkről kérdezzük egymást, mint ismeretlenek
az ismeretlen, egymásnak feszülnek szavaink, a
súrlódás keltette fény megtölti, s a fényben látszik,
hogy újra üres, mint éjjel a barlangok, mikor
a világ is sötét. Permanens és spermamentes - mondom én.
Felhőtlen és felelőtlen - mondod. Ma sem tudom még,
hogy magától kék-e a tenger, vagy mert feltükröződik
belőle az ég.

A parton szökőkutak a pálmák, s gyermekké
zsugorodott, vad öregasszonyok a bokrok. Valaki
a nyakához kötözött kosárból édességet
árul, és magyar cigarettáinktól keserű még
a szánk. A leterített pokrócon lassan
átszivárog a fényes, karcoló homok.

S én nem láttam még zuhanó testet, vagy téglától
meglékelte embert. Nem voltam a tengemél soha:
szegény család. De a bányatóba is fulladnak emberek,
zuhanva mélyül a medre. Már nem félek a sínek felett,
a metróalagútban, mióta tudom, mindenki fél, mind
vár és szeretné. De semmi több és semmi kevesebb.
Ez sem a tulajdonom. És eszünkbe sem jut, hogy fölülről
a föld is ránk romolhat. Iszméné pedig nem él már,
és nem élt sohasem.

Sirató

Tavasz van.
 Ütemesen símak
 a jégcsapok.
 Lázás homlokú lányokat siratnak,
 harminchét kilójukat most
 csonttá fagyasztja a tél. Anyjukat
 siratják, összefagyott szájú anyjukat:
 néma, akár a sebhelyes
 fűzfák - elrútult arcukat figyelve
 néznek a vízbe, néznek egyre.
 Megöregedett a bánatuk is,
 már olyan, mint a jéghideg
 iszap. Nekik nem lesz
 haláluk, belőlük koporsó lesz.
 Tűzfakoporsó: nekik nem lesz hála.
 Csak a jégcsapok símak:
 a tél ujjbegyéből csöpögő
 vér. Beissza mohón
 a tavalyi avar. Kortyonként hal
 a fehérség. Varjúcsapat
 a szántón:
 eltűnnek - a ködben pókháló.
 A nehéz földben csórnyomok.
 Ez megmarad nekik, utánuk.
 Olvad a hó, tűnnek,
 tollaikhoz feketül a föld.
 A jégcsap sír.
 Pontosak, mint a metronóm
 a könnyek. Könnyörtelenül.
 Félholt magokból zuhan
 ég felé a fű.
 Hiábavalóság az örökkévalóságig.
 Hónapok ribanca, március,
 a kísértésbe ne vígy, ne szabadíts meg!
 Még apránként rámkeményedik
 a halál: üvegesedő pocsolyszemekre
 a jég.

A költő éneke széphajú szerelméhez

elrendelten egyelemű halmaz:
 szerelmeim halmaza
 tükör: véges létem végtelenbe hajlító
 tükörbe fulladó tükörkép
 hogy mi leszel, mi vagy
 és mire vagy hajlandó
 és ha lennél
 csónak (végülis lehetnél)
 kazánforró szerelmünk sivatagában ha tevé
 lennél én hajcsár
 púp a hasadon
 de te mindig és te hajthatatlan
 ittlétem - egyedül - mint egynapos
 borosta
 államon karcolja éjszakánk bőrét
 légy bor
 otva
 hisz kezdenek kiürülni a metaforák
 légy egyszerű és örök
 és egyszer használatos - létezésem
 a világba hajító
 tükör
 elrendelten n-elemű halmaz
 te

Látni szeretnélek

Látni szeretnélek,
elmegyek hát a kellő messzeségbe,
csendben, miként vizihulla
utolsó, párás lélegzete
a szájból.
Elosonok lopva, puhán:
bérházakból a macskák,
feketék.
Mint a meleg.
Távolságod közelsége
magábaszív.
És hülyén nézem itt, hogy
fázik mosolyod.